

Nr 407

Av fröken **Karlsson m. fl.**, om anslag till fortbildningskurser för lärare rörande röst- och talrubbingar.

I statsverkspropositionen, åttonde huvudtiteln under punkt 261 sid. 581, har skolöverstyrelsen äskat 12 000 kronor för fortbildningskurser för lärare rörande röst- och talrubbingar.

Departementschefen har utan motivering avslagit skolöverstyrelsens anhållan.

Vikten av att kunna meddela sig med sin omgivning är ju uppenbar, och det är i allra högsta grad utvecklingshämmande när ett barn på grund av en eller annan orsak ej har normal talförmåga. I de fall talsvårigheter kunna avhjälpas bör det ske så snart det är möjligt, och därvidlag har skolan givetvis också en stor uppgift.

Det går emellertid inte att inom klassens ram tillgodose barn som ha mera svårartade röst- och talrubbingar, inte minst beroende på att alla lärare inte ha den specialutbildning som erfordras härför. En försummad hjälp åt barn med röst- och talrubbingar kan förorsaka svåra psykiska lidanden, som verka hämmande på dessa ungdomar och göra det svårt för dem att bli fullgoda medlemmar i samhället.

Under det sista halvseklet har man inom foniatrien kommit fram till effektivare hjälpmedel mot tal- och röstrubbingar, men alltjämt komma nya sådana. Det är av synnerlig vikt att lärare med specialutbildning inom detta område ha tillfälle att genom fortbildningskurser följa med och tillgodogöra sig resultaten av nya forskningar. Det synes oss vara av synnerligt stort värde att fortbildningskurser hållas i den utsträckning skolöverstyrelsen föreslagit.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte besluta att till fortbildningskurser för lärare rörande röst- och talrubbingar anvisa ett anslag av 12 000 kronor.

Stockholm den 26 januari 1956

Eva Karlsson

Sven Svensson
i Krokstorp

Elis Håstad

Märta Boman

Alarik Hagård

Jerker Svensson